

FÓIA DIECESANĂ.

Organ al Eparchiei gr. or. rom. a Caransebeșului.

Apare odată în săptămână: DUMINECA.

Pretul Abonamentului:	Pretul inserțiunilor:	Correspondențele sînt a sî adresa redacțiunii „FÓIA DIECESANĂ“; érá banii de prenumerațiune și inserțiuni la Tipografa diecesană în Caransebeș.
Pentru Austro-Ungaria pe an . . 5 fl. -- cr.	Pentru publicațiunii oficióse, concurse, edicté etc. tipárite de 3 orl. dacá conțin pîná la 150 cuvinte 3 fl., pîná la 200 cuvinte 4 fl., de aci în sus 5 fl.	
„ „ „ „ pe 1/2 an . 2 „ 50 „		
„ Románia și străinatate pe an . 14 franci		
„ „ „ „ pe 1/2 an 7 „		

Cuprinsul: Publicațiune în cauza obligațiunilor pentru desăreînarea păméntului. -- Proiect de regulament pentru afacerile interne ale Consistoriului. Continuare. -- Caracteristica sántului Ioan Botezătorul. -- Reliquiile sántei Paraschive în Iași. -- Cuvént rostit în preséra zilei onomastice a P. S. Episcop diecesan. -- Varietăți. -- Posta Redacțiunii. -- Concurse. --

Publicațiune oficiósă.

Obligațiunile de stat pentru desdăunarea păméntelor din Ungaria, Transilvania și Banat pe basa legii din 1888 Articulul XXXII sî vor schimba cu alte obligațiuni noué ce vor aduce 4% interese, dar scutite de dare în loc de 5%, ce aú adus pîná acuma.

Deci Înaltul Ministeriú de finanțe reg. ung. provóacá pe toți posesorii de obligațiuni de stat mai sus descrise, cá dacá voesc a primi în schimb alte obligațiuni noué, atunci aú sá predée obligațiunile vechi dimpreună cu cupónele lor la vre-un oficiu de dare împreună cu dóuc cóle de însinuare, care cóle le pot primi gratis dela respectivul oficiu de dare. O cólá de însinuare a obligațiunilor predate spre în schimbare rêmáne la oficiul de dare, ér altá cólá pe care sê introduce adeverința de primire a oficiului de dare o primesce posesorul obligațiunilor drept adeverința despre întemplatá predare a obligațiunilor.

Predarea obligațiunilor susnumite are sá-sê facá cel mult pîná la 9 Februarie 1889 e. non inclusive.

Érá acei posesori de obligațiuni de stat pentru desdăunarea păméntelor, cari nu voesc a primi în schimb obligațiunile noué, pot sê pretindá dela erariú rescumpérarea lor.

Aducem acestea la cunoscința oficiilor, comitetelor și epitropiilor parohiale din diecesa nóstrá a Caransebeșului spre orientare și strictá acomodare, dacá comunele bisericesci vor avea obligațiuni de stat pentru desdăunarea păméntelor. Din partea nóstrá recomándám schimbarea obligațiunilor de stat pentru desdăunarea păméntelor cu altele noué.

Caransebeș în 10 Ianuarie 1889.

Episcopul diecesan
Ioan Popasu, m. p.

Proiect de regulament

pentru afacerile interne ale Consistoriului Eparchiei gr. or. române a Caransebeșului.

(Continuare).

VIII. Inspectorul realităților diecesane.

§. 28. Pentru supravegherea, ținerea în evidență și în bună stare a realităților diecesei gr. or. române din Caransebeș are a îngriji „Inspectorul realităților diecesane“.

§. 29. Datorințele inspectorului realităților sînt:

a) a compune inventarele și a ținea în evidență realitățile diecesane; inventarele vor avea sê conținá următoarele rubricé:

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21		
Descrierea edificiei	Edificial																						
	câte																						
	Strada																						
	Nr. al casei																						
	chilii																						
	cúine																						
	camere																						
	uși																						
	foréști																						
	șalúșine																						
are?																							
Ca ce este acoperit?																							
Cáre hornuri are?																							
Srúștele au canale?																							
Podul cine îl folosesc?																							
Sopruz câte sînt și din ce material făcute?																							
Fântina este?																							
Gradiená este și cine o folosesc?																							
Cu ce-î îngradită?																							
Sînt gropi de gunoi?																							
Poduri?																							
Esjtoare câte sînt?																							
Când și ce s'a reparat sînt procurat de nou la edificiu orlaptamentele lui?																							
Care obiecte prin lungul us sînt deteriorate sê șterg?																							

b) a compune și rectifica din jumétate în jumétate de an inventarele speciale aflátore în diferitele chilii ale edificiilor diecesane;

c) a inspicia tóte edificiile din Caransebeș cât mai des, dar în tot casul cel puțin din 15 în 15 zile; érá vila diecesană din báile erculanc a o inspicia când va cere trebuința la speciala îndrumare a senatului epitropesc;

d) a îngriji mai vértos de edificiul institutului teologic-pedagogic, ca acela în timpul feriiilor sê se

repareze, vărue, spele podelele și să se provadă cu cele ce vor lipsi;

c) a raporta cu finea fiecăruia an despre starea tuturor edificiilor diecesane, subșternând totdeauna și inventarele;

f) a afișa inventarele speciale pe părete în fiește care chilie.

§. 30. La inspiciări dacă va observa cea mai mică scădere la edificiile diecesane, este datoriu inspectorul a raporta verbal numai decât presi-diului consistorial, și totodată a face cunoscute modalitățile, prin cari s'ar putea evita daune mai mari.

De sine se înțelege, că la reparatură, ce întrec suma de 3 fl. inspectorul va avea după precalcularea speselor recerute a face proiect ajustat și motivat în scris la Consistoriu.

§. 31. Inspectorul are datorița a îngriji ca atât edificiile principale și laterale, cât și fântâna, curtea și grădinele aparținătoare din fie-care edificiu să fie curate, — și a veghea, ca și chiriașii asemenea să le țină curate și în stare bună.

§. 32. Inspectorul va visita edificiile mai vartos închiriate în tot pătrariul de an câte odată și pe din lăuntru, și unde va observa scăderi, să îngrijască de înlăturarea aceloră, încât acelea ar obveni din neglijința chiriașilor, pe spesele lor, ér în cazul contrariu pe spesele diecesei.

§. 33. La cas când scăderile obvenite ar pretinde spesarea unei sume mai mari decât 3 fl., inspectorul este datoriu a procede după prescriesele din §. 30. având densus a executa decisiunile consistoriali cu credință și punctualitate.

§. 34. Inspectorul realităților diecesane este îndatorat a supraveghea în persoană atât reparaturile cât și edificările cele noue, și încât ar observa, că lucrările nu se efeptuesc după plan, séu nu se întrebuințază material bun și prescriș, numai decât să facă arătare la presidiul consistorial.

§. 35. Socotelele despre reparatură se vor plăti la cassa diecesană numai după ce vor fi provădute cu clausula inspectorului: „că lucrările din socotelă s'au efeptuit în faptă și în conformitate cu planul“.

§. 36. Inspectorul este responsabil atât pentru clausula din §-l 35 cât și pentru toate rapórtele sale.

CAP III.

Oficiile ajutătoare de exhibițiune, expedit și archiv.

§. 37. Cancelaria consistorială are pentru fie-care senat deosebite protocoale de exhibite și anume unul pentru senatul bisericesc, altul pentru senatul scolară, al treilea pentru cel episcopesc și în fine al patrulea pentru cel plenariu.

§. 38. Protocolul exhibitelor cuprinde următoarele rubrici: a) Numărul curent, b) numărul și datul, apoi numele oficiului séu părții, dela care a încurs actul împreună cu cuprinsul pe scurt al obiectului, c) numărul conex al actului (priora), d) datul resolvirei și e) numărul serial al registraturăi.

§. 39. Protocolul stă deschis în zile de lucru dela 9—12 ore înainte și dela 3—5 ore după amăzi, érá în duminică și sêrbători numai înainte de amăzi dela 11—12 ore.

§. 40. Tóte corespondințele și piesele îndreptate către Consistoriu, sosite pe postă séu dela vreun oficiu din loc sigilate, le primesce directorul cancelariei séu substitutul séu archivarul consistorial pe lângă adevărire în jurnalul de predare.

Directorul séu substitutul séu le deschide tă-énd cuverta fără vătămarea sigilului și predă actele protocolistului spre ale petrece în protocolul de exhibite, érá cuvertele să păstrează în un loc sigur în cancelarie trei luni de zile.

§. 41. Actele sosite la adresa Episcopului diecesan le desfăce însuși presidiul și dispune cu ele prin secretariul seu după natura lor.

§. 42. Piesele împovurate cu bani, hârtii de valóre séu alte asemenea obiecte de preț adresate Consistoriului séu presidiului consistorial le primesce presidiul și le predă pe lângă adevărire în un protocol al seu propriu cassariului în presința controlorului spre ulterioară manipulare de cassă după dispozițiunea §-lui 2 al regulamentului pentru manipulara internă a averilor diecesane din anul 1884. Exhibitul provădut cu clausula de primire a funcționarilor de cassă să predă apoi protocolistului spre întroducere în protocol.

§. 43. La împrotocolare protocolistul pune mai întâiu prezentatul — decă nu ar fi pus deja de presidiu séu imputeritul lui, — apoi numărul curent al exhibitului, după aceia cercetază și numără aclusese, adnumărându-le cu cerusă colorată și însemnând pe exhibit numărul acluselor, érá aflând că lipsesce vre un aclus, acésta împrejurare o notéză pe exhibit.

§. 44. De odată cu împrotocolarea exhibitului acesta se trece și în *indicele alfabetic* atât după numirea partidei, cât și după obiect.

Dacă obiectul acesta a mai ocurs odată la Consistoriu să însemnéză în indice numai numărul cel nou al exhibitului, érá dacă obiectul este nou, capetă și indicele alfabetic indicare nouă și pe piesă se póte însemna „*novum*“.

Décă exhibitul are anteacte, se scot din registratură și să instrueză cu ele însemnând pe actul nou numărul anteactelor rēdicate la acesta, însēm-nând însă în protocolul de exhibite numărul adnex aflat în indice.

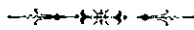
§. 45. În privința exhibitelor supuse timbrului protocolistul exhibitoriu are să urmeze după prescriesele legilor de timbru.

§. 46. Actul complet înstruit protocolistul îl tramite referentului respectiv pe lângă adevărire primirei în ternionul (libelul) de predare.

§. 47. După resolvirea actului fie prin ședință séu în calea curentă protocolistul însemnéză datul resolvirei în respectiva rubrică a protocolului de exhibite, decă este pus termin pentru respuns, acest

rasechiva cu toate vestmintele și ornamentele de mătase și un înveliș de bumbac, neatînse de foc.

Imediat ce focul fu stins, sosi și I. P. S. S. Metropolitanul Moldovei și al Sucevei, înconjurat de cler, precum și dl prefect al județului, procurorul general, ordonându-se cercetări, după-ce mai întâiu s'a încheiat un proces verbal. A doua zi dl Teodor Rosetti, președinte al consiliului de ministri, a vizitat și d-sa locul sinistrului. Lume foarte multă a venit necontenit timp de trei zile în sala gotică la Trei-Ierarchi, ca să se încredințeze de această întâmplare, care a ridicat mult credința celor ce venerau moștele sfintei Paraschive.



Salutarea

rostită de teologul din cursul al III-lea Ioan Murgu în presera zilei onomastice din a. c. către Presântitul Episcop diecesan al Caransebeșului.

Preasfințite Stăpâne!

În întâia jumătate a veacului, în care trăim, poporul românesc, mișcat de ideile și faptele unora dintre fii săi dela sfârșitul veacului trecut, și sub impresiunea marilor evenimente, ce sau petrecut în apusul Europei, a trebuit ca și el să dea în mod mai vădit semne de viață și să eșă și el la ivelă ca un popor, care voește să trăească cu demnitate și nu în amortire ca mai înainte.

Să înțelege de sine, că spre acest scop înainte de toate avea trebuință nu numai de brațe vigurose, cari să porțe arma, dar mai vartos de capete deschise și luminate, cari să arăte fraților lor calea cea adevărată, calea care duce la mântuire, și totodată omenii, cari să deschidă și lumii, care nu cunoscă încă pe români, ochii minții, ca să-și vadă așa cum sunt într'adevăr și nu așa precum spuneau gurile rele.

Așadară îndoit era rolul omenilor de bine ai românilor în lucrarea lor: acela de a lumina pe frații lor și acela de a arăta străinilor, că românul este capabil de primirea luminii, și accesibil și pentru cele mai frumoase virtuți cetățenești. Era greu rolul acesta, greu foarte, de aceea și vedem, că poporul nostru de veacuri apăsător și pururea împedecat în calea lui spre înaintare, în aceste vremi de grea cumpănă nici nu avea decât un număr foarte nelăsămătuț de asemenea omenii. Cu atât mai neperitori sunt acestia! Între acești puținii cred că nu greșesc, dacă Vă număr și pe Preasfinția Voastră.

Ideia cea mare, care însuflețea pe la mijlocul acestui veac inima românului era ideea naționalității, o idee încă dela reformatie încăci populară și plină de farmec în viața popórelor.

Nu-e vorbă românul încă de pe vremea marilor săi cronicari și istorici și mai vartos de pe cea a marelui dascăl Lazar și a bravului oștean Tudor cunoscă bine această idee. Vorba era, ca acum cuvântul trup să se facă. Acesta era lucrul cel mare, lucrul dela care atárnă viața seu mórtea românului. Providența dădească însă, care pururea veghică asupra singuraticilor și asupra neamurilor, în atotbunătatea și vecinica sa înțelepciune, s'a îndurat și

a trimis povățuitori tari, aședând pe unii proroci, ear pe alții apostoli dintre fiii de bine ai mult cercatului neam românesc.

Pusau în fruntea prorocilor și apostolilor de dincoace de Carpați pe întâiul-chematul *Andreiu*, plin de revnă cătră frații lui de un sânge și de o credință și neobosit în munca lui de cărmăciu.

Unul însă dintre puținii apostoli ai ideii pentru care abea acum începuse a se însufleți în masse mai mari românul binesimțitoriu, fără îndoială era vrednicul protopop de pe atunci al Brașovului Ioan Popasu.

Când a sosit plinirea vremii și o mare parte a poporului românesc s'a adunat într'un câmp deschis, ca acolo sub cerul liber să dovedească lumii, că el trăește, și că voește să trăiască ca atare și pe viitoriu, protopopul Ioan Popasu a ocupat acolo un loc de frunte și a fost și el însărcinat cu încă vreo câțiva să meargă la tronul prea înalt și să spună celor chemați, cari sunt dorințele credincioșilor cetățeni români.

Tot pe timpul când era protopop în numitul oraș din Ardeal Ioan Popasu, pe deplin încredințat despre marea putere a învățaturii, nu s'a liniștit până ce nu a înființat pe seama românilor o școlă pentru care pururea va fi memorabil și în totdeauna cu pietate pomenit.

Da, căci lucru mare, mare de tot era, ca în acele vremi de restriște, pecând poporul nostru datat în umbră și întru întunecare nu se putea însufleți încă pentru armele luminii și pe deasupra era sărac lipit, să rădice școle, pe cari să le pismuască până și cei mai înaintați conlocuitori din acele părți. Dar voința cea tare, din care a răsărit strădania de fier, munca fără proget și revna neasemuită a învins toate greutățile și pedecile ce stau în cale: *școala s'a făcut și făcut este.*

Când venise vorba, ca biserica română gr. or., scutul din vechime al neamului și al existenței noastre, să se pună pe nisea temelii mai tari, și să se înzestreză cu drepturile, ce le avuse odinioară, și cari i-să cuvineau după adevărata ei valoare, pe numitul protopop-archimandrit îl aflăm luptând pentru redobândirea acestor drepturi, alătura cu cei puținii aleși și în frunte cu nemuritorul Andreiu.

Aceste și alte fapte mari vrednice de aducere aminte și de imitat V'au adus pre Prea Sântia Voastră într'un mod de tot firesc în fruntea nou înființatei eparchii gr. or. române a Caransebeșului. Căci numai un bărbat, care luase parte activă la toate lucrările naționale mai de valoare, care întemeiasă o școlă românească de model, și care luptase cu stăruință și cu multe jertfe pentru reînființarea metropoliei rom. gr. or., da garanța cuvenită, că aici, unde trebuiau să se învingă pe toate terenurile greutățile începutului, va fi în stare, ca să pună basă solidă și sănătoasă mersului național și bisericesc din aceste părți.

Era grea, din seamă afară grea misiunea, ce Vi s'a împus, când Vi s'a încredințat togeul archiepiscopesc. Și grea era mai vartos pentrucă la sosire aici nu aveți nici unde să Vă plecați capul, necum să luați din gata și să diceți să fie și să se facă. Dar răbdarea, priceperea și zelul spre lucruri bune va ajutat de încetul cu încetul

ați trecut peste greutățile începutului cu un succes mai mult decât acceptat.

Tochmai din această cauză vedem, că nu peste mult fi bisericii gr. or. române din Ungaria și Transilvania, drept recunoștință a faptelor celor mărețe, ce le a-Ți severșit, Vă chiamă în fruntea lor în locul marelui Andrei. Și vina nu este nici a bisericii nici a neamului nostru, că nu sunteți acolo, unde aceștia V'au chemat.

Rămăs și mai de parte la locul ce'l ocupați, ați lucrat cu neoboselă pe toate terenele vieții noastre publice. Cu deosebire însă un lucru se pare a fi, care mai cu deadinsul V'a preocupat: luminarea credincioșilor eparhioți. Spre acest scop a-Ți înființat institutul teologic și pedagogic și le a-Ți provădit cu puterile didactice de lipsă, rădicându-le astfel la nivelul altor institute de asemenea natură, ér în timpurile mai nouă pentru a face posibilă lățirea luminei în cercuri cât se pôte mai largi, ați întemeiat o tipografie și totdeodată o fôia românească.

Aceste sânt în liniamente generale mărețele fapte cari împodobesc cărunțeta cea impunătoare a Prea Sântiei Vostre și cari Vă fac neuitat de biserică, ce o păstoriți și de neamul, din care faceți parte. Aceste sânt modelele, de cari noi fiii sufletesci ai Prea Sântiei Vostre ne însuflețim cu plăcere și din cari ca dintr'un isvor nesecat se vor însufleți și urmașii nostri.

Un singur lucru, o singură dorință am mai avea pentru ca să vedem în tochmai acceptării inimii noastre severșită încununarea mărețelor fapte ale Prea Sântiei Vostre. Este dorința de a vedea înzestrată odată diecesa noastră de Ddeu scutită și cu nisce localități pe seama teologilor și pedagogilor, potrivite împrejurărilor și timpului, în care trăim.

Realizarea acestei dorințe o credem cu atât mai ușoră cu cât voiiciunea atât sufletescă cât și trupescă, de care din mila lui Ddeu dispuneți, într-una cu cunoștințele cele largi și esperințele cele bogate ce le aveți, ne sânt garanță de ajuns, că dat Vă este de sus, să faceți și lucrul acesta.

Ddeu prea bunul se Vă țină încă mulți ani fericiți spre binele bisericii și al neamului nostru!

Întru mulți ani Stăpâne!

Varietăți.

Adunarea generală a învățătorilor din despărțământul Bocșei a fost cercetată de membrii ordinari: Martin Țapu comisariu constituitoriu, Ioan Marcu, Romul Ancușa, Trifon Popovici, Stefan Albu, Antoniu Sabin, Serafim Jurca, Daniil Popovici, Damaschin Gruescu, Demetriu Pruneș, Nicolae Popovici și Ioan Cheveresan; apoi de oșpeții: Rev. d. Ioan Velovan adm. par. în Bocșa-montană și Iuliu Bumbescu învățătoriu subst. în Biniș. De președinte s'a ales: Ioan Marcu, de notariu Romul Ancușa, de cassariu Demetriu Pruneș și de bibliotecariu Stefan Albu. Cestiunea: „Abcedariului“ a fost predată unei comisii spre studiere și propunere în una din prosimele ședințe, éră împărțirea materiei din geometria populară între membri s'a concrețit presidiului. Să exprimă mulțămintă rev. domn Vasiliu Nemoian membru fondator și paroch în Vasiova

pentru donarea unui op istoric pe sêma bibliotecii despărțământului. Epistola membrului ordinarin Sava Molin din Moniom, prin care insinuă reeșirea sa din reuniune, i se restitue pentru de a o stilisa potrivit cu demnitatea sa de învățatoriu și a solvi facele restante.

Stipendii. Pentru studenți la gimnasiu și la școlile reale născuți în fosta graniță militară *bănățenă* și lipsiți de mijloce materiale, Ministeriul de culte a eseris concurs la patru stipendii à 150 fl. și unul (la archigimnasiul de stat din Panciova) cu 100 fl. Petițiunile sânt a se preda până în 15 Februarie nou a. c. la direcțiunea gimnasiului sêu școlii reale, la care studiază recurentele și ele au a fi ajustate cu testimoniul de paupertate, cu testimoniul ultim școlastic despre progresul eminent în studii.

Mulțămintă publică și dare de samă. Subscrisul tutor orfanal orășenesc își permite și pe calea publicității a aduce cea mai adânc simțită mulțămintă acelor onorabile corporațiunii și acelor domni, cari au binevoit a contribui la alinarea suferințelor celor sêraci și la ajutorarea orfanilor din orașul Caransebeșului acum în timpul ernei înaintate, procurându-le pe sântele sêrbători ale Nascerei Domnului pelângă ajutore și o bucurie adevêrat creștinescă. Mărinimoșii contribuitorii sânt următorii: Fondul orășenesc al sêracilor 26 fl.; comunitatea de avere 5 fl. 55 cr.; cassa de economii locală 5 fl.; Ilustritatea Sa Dl Episcop diecesan 5 fl.; întrunirea industrială și de avanse 2 fl.; Dni protopresbiter A. Ghidiu A. Stancovici, Ignat Füzfas, neguțatori, Ioan Nemoian primariu, apoi N. N. câte 1 fi.; Petru Brancovici, Paul Bona, Constantin Burdea, Iuliu Bader, Ludovic Hoffmann, I. Ianculovici, Carl Schwab, Dna Betti Klein câte 50 cr., Constantin . . . 60 cr., apoi N. N. — N. N. — N. N. — și N. N. câte 40 cr. la olaltă 54 fl. 35 cr. Darurile cumpêrate cu această sumă s'au împărțit cu sprijinul domnilor reprezentanți *Achim Sêrbu, George Bona, George Nicôra și Ioan Buru*, cari pătrunși de importanța scopului și din zel creștinesc au dat subscrisul conducși a da espresiune de mulțămire atât primariului orășenesc dlui Ioan Nemoian, cunoscut prin inima sa nobilă și fără al căruia sprijin de sigur scopul acesta nu s'ar fi putut realiza, cât și p. o. public pentru mărinimosul ajutor. Caransebeș în 11 (23) Ianuarie 1889. Constantin Sugrav, m. p. tutor orfanal orășenesc.

Cancelaria preturei din Caransebeș s'a mutat érăș în strada magistratului în localul destinat și mai corespunzătoriu pentru acest scop, căci localul de mai nainte ne făcea să credem, că ne aflăm în un stat primitiv, ce se află încă în nascere, spre esemplu în Bulgaria. Una era bună, că când intrai în el, trebuia — pentru ca să-ți scutesci fruntea și capul — să te pleci binișor, ce te făcea se-ți aduci aminte, că intri acum la stăpânire. Cel puțin zidurile te făcea, să fii cu respect cătră stăpânire. În momentul din urmă aflăm, că dl protopretor *Iuliu Leitner* din Iam, denumit în locul protopretorelui suspins dela oficiu, cât mai curând își va ocupa postul în loc.

termin să însemnă și în *libelul destinat pentru tinerca în evidență a termenelor* (scontro de termine).

§. 48. Dacă la terminul pus în *faptă* său *fictiv* pentru răspuns n'a sosit dela respectivul oficiu său partidă răspunsul așteptat, protocolistul este îndatorat a scote actul din arhivă și cu *comemorațiune oficioasă* la protocolul exhibitelor, unde cauza pôte primi număr nou, al preda referintelui respectiv prelungă adevărarea primirei în termen spre a face ursoiu în cauză.

§. 49. Protocolistul este mai departe îndatorat, a subșterne fiecărei ședințe consistoriale raporte despre numerii neresolviți și neespedați din toate ședințele anterioare, apoi despre exhibitelor resolve dela ultima ședință până la cea prezentă în calea presidială (§. 12. lit. a și b).

§. 50. Actele resolve sosite în cancelarie spre purisare au a se manipula în ordinea cronologică și anume mai întâiu cele signate ca urgente și după aceea celelalte în ordul, cum au sosit în expedit. La purisare este îndatorat întreg personalul de manipulațiune, prin urmare și protocolistul precum și archivarial.

Expedițiunile se scriu curat, frumos și după formele usitate său prescise.

După purisare cancelistul cu protocolistul sub controla directorului cancelariei sunt îndatorați a colatiuna conceptul original și dacă se află în ordine spre dovadă să notéză atât pe concept cât și pe actul purisat la un unghiu de desupt inițialele colationantelui.

Sentințele consistoriale le subscrie presidiul și mai jos în drepta secretariul eventual referentul respectiv și atât sentințele cât și alte documente de o mai mare valoare se provéd și cu sigilul oficios, érá la celelalte se sigilează numai cuverta de împachetare.

§. 51. După subscrierea actului protocolistul său archivarial achide toate actele, ce merg împreună cu expedițiunea subscrisă și dacă sunt de exemplu în procese matrimoniale său disciplinare mai multe exhibitelor împreună cu *rotulul exhibitelor compus de referent* și eventual purisat și astfel pachetându-se cu atențiune, cuvertându-se și sigilindu-se se introduce în jurnalul de postă său în cõla de admanuare cu N-rul, sub care se expedéză și astfel se trimite la locul destinațiunei actului.

Dacă este de espedat vre-un obiect de valoare depus la cassa diecesană, său bani, cari nu s'ar putea espeda de a dreptul dela cassa diecesană, atunci expeditorul merge cu actul la cassa diecesană, unde obiectul se pachetéză în presința cassariului și a controlorului pelungă adevărare conformată instructiunei de cassă.

(Finea va urma).

Caracteristica sântului Ioan Botesătoriul.

Narațiunile despre *Ioan Botesătoriul* ne espun nouă un om, care deși de altcum are multe asemănări cu apostoli, totuș se distinge prin un caracter cu totul deosebit. El stă în mijloc între constituția veche și cea nouă religioasă; spiritul amândurora confluéză óre-cum în caracterul lui. El nu este tocmai așa de blajin, ca cum a fost discipulii lui Isus. Modul său de trai, vestimintele sale de pèr, nutremântul său cel rău, petrecerea sa în pustie, trădă o anumită asprime și severitate a caracterului, care însă nu are în sine ceva afectat său superstitios, așa că merită cea mai profundă venerațiune, cu care sântem datorii virtuții celei mai adevărate.

Într'adevăr prevedința este de admirat în alegerea unui astfel de om. Vaza, în care sta el la națiune, a contribuit mult la primirea său refuzarea *Messiei*, al cărui înaintemergătoriu nemijlocit el a fost. Nu afirm, că toți, cari aprobau pe Ioan, priméu așa de voioși și învătăurile lui Isus. Dar mijlocele, cari le întrebuința el duceau mereu spre scopul principal. Pre unii cuvântările sale îi convingea despre sosirea *Messiei*, la care aréta el (Ioan 1. 36); pre alții îi reținea cel puțin de a contradice învătăurii cu atâta șgomot și necumpetare (Marcu 11. 30—39). Întru toate idea unei reformări a moralei striccate până la temelie, — era generală; în popor începu a se arăta tot mai vedit și mai însufletit un anumit spirit nou de cugetare și simțire. Spre scopul acesta se potrivea de minune caracterul lui Ioan. Asprimea și manierile sale deosebite, modul său de trai făcea fără îndoelă o impresiune mare asupra unui popor sensual cum era cel jidovesc. Evreii credeau a fi descoperit în virtutea și abștinența lui Ioan dela toate comoditățile și avantajele vieții deja urma estraordinariului. Ioan în toate acțiunile sale a și dovedit caracterul abștinenții celei mai strajnice. Pêtruns de necesitatea unei vieți virtuóse, el este în totdeauna și în toate casurile bogat de morala cea mai alésă. Pre lângă acesta temperamentul său părea a avea ceva impetuos și aspru, care de altmintrelea a și fost indispensabil, pentru de a înfrunta resistința imoralității celei mai grosolane. Cu curagiu fără sémén numesco el poporul jidovesc (moravurile și principiile lor deprăvate) „*pu de năpărcă*“, cari singuri merg spre stricăciunea lor totală. Cu iconi vii le desémnă el nefericirea, care îi amenință. Care mai avea simț în sine, trebuie să se cutremure, dacă precugeta înfricoșata sentință: „*că étă securea la redăcina pomilor zace, care nu face rod bun, se taie și în foc se aruncă*“ (Mat. 3. 10).

Caracteristice mai vèrtos sunt espunerile figurate în cuvântările sale: „*lopata este în mâna sa, și va curăți aria sa, și va aduna grâul său în jîniiță, érá paieile le va arde cu focul nestêns*“. Mat. 3. 12. *Érá mielul lui Dumnezeu, carele rădică păcatele lumii!*“ Când îl întreabă poporul, că ce are să facă, ca să-i fie bine, el atunci nu se mărginesce numai pre lângă prescriptele caritații, la cari omul de multe ori află pentru sine scuse, — ci determină apriat casul dicénd: „*cel ce are doue haine, să dea unu celui ce nu are, și cel ce are bucate, așjiderea*

să facă; vameșii să facă, ceace este orânduie să nu facă; ostașii pre nime să nu asuprască, nici să grădescă de rău, ci să le ajungă lăsa lor“ Luca 3. 11—14. — Firesce cu totul un alt metod, ca care l'a întrebuințat Evang. Ioan, carele a vorbit numai despre dragoste; dar însă metodul său a fost cu totul local, și așa de corespunzătoriu scopului de atunci, încât cel din urmă (al Ev. Ioan) în acel timp nici pre departe n'ar fi isprăvit aceea, ce într'adevăr s'a ajuns prin acela a lui Ioan Botesătoriu.

Caracterul lui Ioan este foarte de prețuit și din partea aceea, că el referința dintre sine și Messia o determina cu multă umilință, onestitate și conștiință despre distanța sa de el (Messia); un lucru care nu numai că îi mărea valoarea sa proprie, fără de a o căuta el, ci atrăgea prin această atențiunea ascultătorilor sei asupra persoanei, despre care vorbea el cu atâta sublimitate. *Eu nu sânt vrednic săi desleg curețele încălțămintelor lui*“ Luca 3. 16; Ioan 1. 27; *aceluia să cade să crească, era mie a-mă micșora*“ Ioan 3. 30; — „*eu trebuie să me botez dela tine, și tu vii la mine*“ Mat. 3. 14. — Cât de mult se vedește aci caracterul adevăratului veneratoriū alui Ddieu; el nu caută a-și promova cinstea și vaza sa, ci mărirea lui Ddieu singură o are în vedere!! Ioan vede cu plăcere, că ceta aderinților sei devine tot mai mică. — Cu curagiu și statornicie și-a împlinit chemarea sa; chiar și la curtea regescă a cutezat a afirma el adevărul; a suferit mai bine închisore și legătură, decât se lucre ceva contra conștiinței sale, — și acum cu voie bună s'a despărțit el de poporul, pre care l'a învățat el, pentru-ca de aci înainte să asculte de Isus, învățătoriu ddeesc. Da, pentru de a convinge pe discipulii sei (carii totuș nu pătrundeau cu ochii ddeescul plan, și nu erau pre deplin descătușati de mărirea dela omeni) Ioan 3. 36. — îi trimite el, ca să vedă cu ochii lucrurile lui Isus Mat. 11. 23; Ioan 1. 19. sq. Prin această și-a ales Ioan calea cea mai bună de a convinge pre aderinții sei — carii aveau o părere greșită despre Isus, fiind-că credeau, că acesta reduce și umbră aparința învățătoriuului lor — că Isus este în faptă mai mare decât el. Mie mi se pare, că prin această, că îi trimite în numele său, că îl întreabă în numele său, a voit să le și procure ore care vază înaintea lui Isus și astfel să le facă posibil a se apropia de el.

Tote aceste primesc pôte fi o ponderositate și mai mare, decât voiū aminti și caracteristicul din învățăturile lui Ioan. Decă compares vorbirile sale despre Christos cu întrebările și ideile discipulilor lui Isus, atunci aflū o diferință foarte simțibilă. Ideile lui Ioan sânt mai lămurite, purificate și mai perfecte, ca ale acestora. Ioan se vede a fi pētruns planul trimiterii lui Isus, scopul lui și sublimitatea persoanei sale în acea lumină, în care le-a pētruns apostolii abea după împărțășirea de darurile extraordinare ale duhului sfânt. El deja în umbra cunoștinței — „*căci nu era el lumină*“ — întrebuințază expresiuni, carii numai prin generalisarea religiunei creștine s'au localizat. Etă unile ca exemplu: „*vine după mine, carele mai înainte de mine a fost; vine după mine cel mai tare decât mine, căruia nu sânt vrednic a mă pleca, — el va boteza cu duhul sfânt*“ (Ioan 1. 15; Marcu 1. 17); --

etă mielul lui Ddieu, cel-ce vèdică păcatele lumii, -- și eu am vădut și am mărturisit, că acesta este fiul lui Ddieu: — cu bucurie me bucur de glasul mirelui, decă aceluia se cade să crească, era mie a me micșora. El a venit de sus, eu sânt numai din pământ, el vine din ceriū, desupra tuturor este; mărturisește ce a vădut, și aceia carii primesc mărturia lui, confirmă, că Ddieu este. Tatăl l'a declarat de fiul său; el îl iubesc, și tote li-a dat în mâna lui; celce crede în el, are viața de veci, era cel-ce nu crede în el, nu va vedea viața, ci mânia lui Ddieu rămâne preste el“ (Ioan 1. 29. 34; 3. 29 -36). Câte vederi în religiunea lui Isus, în intențiunile sale, în executarea trimiterii sale și în suferințele luate asupraș! Câtă claritate în conștiința adevărilor cardinale ale religiunei creștine, a Ddierii persoanei lui Isus, și a oferirii acestuia ca jertfă pentru păcatele lumii! — Vederi, carii discipulii lui Isus la început nu li-au avut, carii însă lui Ioan în acel timp i-au și fost cu mult mai necesare ca acelora. — Decă eu dară luând tote aceste la olaltă voiū să descriu pre un servitoriū sincer, fidel, luminat, conștiințios și pre lângă tot aplausul lumii totdeuna umilit ddeierii, atunci liniamentele spre această li-aș lua din caracterul sântului Ioan Botesătoriu.

B. Biro-Herendescianul,
preot ort. român.

Môștele sântei Paraschive în Iași.

Dela începutul restaurării bisericii Trei-Ierarchi, în Iași zidită de Vasile Lupu, môștele Sf. Paraschive se află depuse în sala gotică din casele aflătore în curtea bisericii. Moldovenii de două vècuri și jumătate venerază aceste môște.

La 1821, môștele acestei sante erau amenințate de focul Eteriei, când au fost scăpate în turnul dela Trei-Ierarchi; la 1828 Rușii voiau să fure môștele santei, însă credincioșii le-au ascuns într'o bașcă la Sf. Spiridon.

În dimineața zilei de 27 Decemvrie 1888 se lăfi prin oraș vestea, că un foc a izbucnit la Trei-Ierarchi, consumând și môștele Sf. Parachive.

Scirea, cumcă în sala gotică, unde sânt depuse môștele santei, a izbucnit un foc, a fost dată de eclesiarch, precum și de mai mulți elevi dela școala normală Vasile Lupu. Immediat se îndreptară eu toții spre locul, de unde eșia fum, însă nu puteau înainta. Atunci se sparseră ferestrele dela sala gotică și, după-ce fumul mai eși, se întroduseră înlăuntru. Ajutorul pompierilor sosi îndată împreună cu multă lume.

Focul nu apucase a cuprinde întreg interiorul salei gotice, ci numai partea dréptă, unde se afla un catafalc, construit în lemn și pe care era aședat sicriul, în care se păstrază môștele santei Paraschive. Acest catafalc a fost cu desèvrșire distrus de foc și sicriul acoperit cu table gróse de argint încă a fost consumat de foc; partea lemnosă a ars după-ce mai întâi s'a topit argintul.

Pe jăratiecul provenit din arderea catafalcului și a sicriului, la intrarea în sală s'au găsit môștele santei Pa-

Emigrări. Alexandru Drăgălina, locotenent în reg. ces. reg. de infanterie Nr. 85 de nascere din Caransebeș, apoi Iosif Muntean, Inginier ajutătoriu în București, împreună cu fiul seu minoren Adrian de nascere din comuna Pêrul comitatul Caraș-Severin, s'au dimis din legătura de cetățeni ai statului ungar pentru de a putea emigra definitiv în România.

Romänische Revue, singurul organ în limba germană, carele dă informațiuni despre români redactat de dl Corneliu Diaconovicih, dela anul nou încôce apare în Viena. Broșura primă din acest an pe luna lui Ianuarie are cuprins bogat și variu. Adresa direcțiunei acelei reviste este: Hoftheater-Buchdruckerei I. B. Walishauser Wien, VII. Lenaugasse 19.

Bal român va aranja „Reuniunea femeilor române din Arad și provință“, Joî la 9/21 Februarie 1889, în sala otelului „Crucea-albă“ în favôrea fondului seu propriu, destinat pentru înființarea și susținerea unei școle române de fete din Arad. Comitellul reuniunei constă din Ddnele: Rhea S. Ceontea, cassieră. Aurelia Beleşu, Ecaterina Paguba, Anna Truța. Hermina P. Desseanu, președintă. Barbara Antonescu, Maria Purcariu, Silvia Plopă, Sofia Popoviciu. Iuliana Dogariu, Rozalia Moldovanu, Maria Popoviciu. Bilet de intrare: de familie 4 fl., de persoană 2 fl. Începutul la 8 ore sêra. Bilete de intrare se pot căpêta: în Arad la cassiera reuniunei Dna Rhea S. Ceontea, strada Kertész, — cu privință la colectanți, ér sêra la cassă. -- Oferte marinimose sânt a se trimite cassierei Reuniunei. Damele sânt rugate a se presenta pe cât se pôte în costum național român.

Lugoșul ca oraș cu magistrat regulat. Constituirea reprezentantei s'a efeptuit în 23 ale curente, érá alegerea funcționarilor magistratuali s'a întimplat eri Sâmbătă.

Necrolog. Venerabilul paroch din Reșița montană *George Pocrean* a răpusat în Domnul la 5 (17) Ianuarie a. c. Decedatul s'a născut în Reșița în anul 1818, prin urmare el a ajuns etatea de 71 de ani. Cursul teologie la absolvat în Vêrșet și a fost chirotonit întru preot în anul 1838 prin Episcopul de atunci al Caransebeș-Vêrșetului Iosif Raiacici pentru parochia Doman din protopresbiteratul Vêrșetului. În anul 1844 fu strămutat în calitate de paroch în locul seu natal Reșița montană. Deși răpusatul în tinerețe n'a fost avut fericirea de a cerceta scolii mai înalte, totuș prin procurarea și cetirea de opuri științifice folositoare așa dar prin studiu propriu ș'a fost însușit frumoșe cunoștințe istorice, filosofice și teologice, și cu tôte că mijlocele materiale, de care dispunea, erau modeste, el totuș dintre toți preoții din acel ținut avea cea mai bogată și frumoșă bibliotecă. Decedatul a fost ales de mai multe ori și de deputat preoțesc la sinodul eparchial și a preoțit 50 de ani. El a fost model de zel, credință și abnegațiune. Dilele din urmă însé i-le-a fost amărit cërta dintre ambiî învêțatori și comuna bisericescă de acolo pentru remunerațiunea cantoratului încercând unul din învêțatori până și resistința pasivă, de a nu mai învêța pe copii cântarile bisericesci, de a nu-i mai conduce în biserică și el singur de a nu mai cânta în străni. În anul 1848 a avut răpusatul

mari nêcasuri. Reșițeniî declarându-se pentru partida lupțatorilor de libertate, precum sê dicea atunei, preotul lor nu s'a deslipit de ei și a luat parte la apărarea Reșiței contra celor împêrătesci. După pacificare preotul a fost dus la închisore, dar comisariul guvernial Aristid Mangiarli la înteițitorele rugări ale păstoriților lui l'a eliberat. S'a înmormêntat cu onorurile cuvenite prin mai mulți preoți în 7 (19) Ianuarie d. a. participând la actul funebral autoritățile locale și o mulțime de popor din Reșița și împrejur. Îl deplânge soția și singurul fiu Michail Pocrean, paroch în Lugoș și asesor consistorial. *Ferice celce móre cu fruntea încununată de stimă și vîrtuți.* În veci pomenirea lui.

Casuri de mörte. *Dr. Atanasiu Sandor* în numele seu și al ficii sale *Anna* măr. *Petco*, precum și în numele ginerelei seu *Dr. Lazar Petco*, avocat în Deva, și a nepoților și nepoțelor: *Valeriu, Eugeniu, Olivia, Aurelia, Iulian, Anna* și *Vilma*, cu inimă înfrântă de durere înscințeză mörtea fiertatei *Iuliana Sandor născ. Fruscha*, a neuitatei sale soții, resp. mamă, sóceră și bună, în urma unei scurte, dar mari suferințe, în 17 l. c. sêra la 1/29 ore, în anul 64 al vieții sale, și al 47-lea de căsătorie fericită. Osêmintele răposatei s'au înmormêntat în 19 l. c. la 2 ore după amêđi în cimiteriul gr. or. din Arad. Fie-i țêrina ușoră. — *Gustav Frombach*, directorul cassei de economii din Ciacova a răpusat Joî în 5 (17) Ianuarie. Defunctul era o persoană tare simpatică și stimată în cele mai largi cercuri, și pecăt scim noi ne prețuia instituțiunile nôstre bisericesci și ajuta după putință pe poporul român din ținutul Ciacovei, cel puțin nu-l asupria ca alții. Fie-i țêrina ușoră.

Sentiunța de destituire a fostului protonotariu al orașului Caransebeș *Carol Erdös* aprobată fiind și din partea ministeriului, locul de notariu orașenesc a devenit vacant și se va suplini la proesima ocașiune.

Lucru înfricoșat făcut în adêns. Duminecă nôp-tea în comuna *Verendin* din comitatul Caraș-Severin la o oră după međul noptei, neguțetoriul cu marfă mărunță din loc, ovreiu *Moritz Schrottmann* fiind singur acasă a stropit împrejur tôte obiectele din prăvălie cu petroleu, și cu o aprinjoră a dat flacără la tôte bolta. În moment tôte casa sta în flacără érá sfârnariul nostru sări afară gol pe ferêștră chilieî începând a striga larmă: „*aride casa*“. Ômenii cu mic cu mare sê pomeniră, unii începură a trage clopotele bisericii și adunândușe toți la loc, era o luminație ne mai vêđută la noi încât sê părea că întrêga comună e în periclu. Destul, că în o clipă nefe-ricita zidire fu prefăcută în cenuse și mulțămim numai creatoriului, carele ne a mântuit de a mare primejdie, de-orece n'a bătut vântul, căci dacă sufla vântul era mai tôte comuna mistuită prin foc. Mâne đî *Moritz Schrottmann*, fu tras la răspundere la comună despre întêmplarea focului; dênsul răspunse, că nu scie nimic, sê trimise după gendarmarie, care veni îndată; gendarmii îl întrebără a doua oră și el răspunse érá, că nu scie nimic, dar îl legară de mâni cam strêns, și apoi spuse îndată întêmplarea adevêrată în modul descris mai sus și în fine se mai află, că dênsul a pachetat încă în đioa premergătore unele lucruri

mai prețioase din boltă în 2 lădi, pe care le-a îngropat în afund în pământ. Cu descrierea acestui fapt ne simțim îndatoriti în interesul nostru de comun a atrage atențiunea poporului nostru de pe sate, să se ferescă a primi pe nu știu cine în chirie în casele lor, căci întâmplarea de mai sus, a lăsat pe proprietariul respectivei case, în care se află prăvălia, acum în timp de erna sub ceriul liber. Observăm încă, că sfârniariul Motitz Schrottmann cu vreo patru țile mai nainte își ascurase toate sdranțele și nimicurile lui din prăvălie contra focului, voind a se îmbogăți cu astfel de apucători mișele. Făptuitorul este acum pus la umbră grosă și nu știm, ce se va întâmpla cu densus, sperăm însă, căși va lua pedepsa meritată. Vă recomand încă odată, omeni buni! păziți-vă și luați bine sama, nu închiriați în casele vostre pe fie-cine necunoscut, pe tot tras împinsul. Verendin la 11/23 Ianuarie 1889. N. B. Invț.

Sinucideri. Locuitoriul din Cornereva Petru Talpeș, citat în o cauză a sa la tribunalul regese din loc, s'a spândurat Vineri dimineața în 13 (25) Ianuarie într'un cires în grădina cetățenului Marcu Knecht din loc. — Fosta morărită din Jupa veduva Rosalia Simon asemenea s'a făcut singură sfârșit vieții tot Vineri. — Teribile semne ale timpului, în care trăim.

Corespondința Redacțiunei.

Dlul G. O. subjude comunal în Ș. v. Caută sanarea rului pe altă cale, arătând casul la autoritățile competente ale respectivului, deoarece cu articuli prin diare nu cred să-ți poți ajunge scopul. Noi asemenea casuri speciale, neavând cunoscință exactă despre starea lucrului, nu le putem publica.

CONCURS.

În urma ordinațiunei Ven. Consistoriu diecesan din Caransebeș ddo 21 Septemvrie 1888. Nr. 454 S. se escrie concurs pentru întregirea postului învățătoresc din comuna Obad, protopresbiteratul Ciacovei, comitatul Timișului cu termen de alegere pe 22 Ianuarie 1889 st. vechiu.

Salariul anual:

1. În bani gata 300 fl. v. a.
2. 16 metri de lemne pentru învățătoriu a 2 fl. 50 cr. 40 fl.
3. 12 metri de lemne pentru sala de învățământ a 2 fl. 50 cr. 30 fl.
4. Pentru conferințe 10 fl.
5. Pentru scripturistică 5 fl.
6. Pentru familiașul școlii 5 fl.
7. 4²¹⁶/₁₆₀₀ jugere pământ arătoriu de I clasă.
8. Cortel liber cu grădina de legumi și o grădină afară ambele de ¹⁵⁶⁰/₁₆₀₀ st. []
9. Dela înmormentări unde va fi poftit 50 cr.

Dela recurenți se recere, ca să se prezenteze în vre-o duminică seu sârbătorea în sânta biserică spre ași arêta desteritatea în cântare și tipic, erva recursele bine adjustate conform stat. org. bis. să le adreseze comitetului parochial din Obad și să se subșternă reverendisimului domn Paul Miulescu, protopresbiter în Ciacova până la 19 Ianuarie 1889.

Obad, din ședința comitetului parochial ținută la 18 Decembrie 1888.

Comitetul parochial.

În conșelegere cu mine: Paul Miulescu, m. p. protopop
[1] 3—3 și as. cons.

Nr. 361 ex. 1888 prot.

CONCURS.

Cu provocare la ordinațiunea Venerabilului Consistoriu diecesan ddo 2/14 Decemvrie 1888 Nr. Sc. 586 se escrie concurs pentru ocuparea definitivă a postului de învățător la școla confesională gr. or. din Zagujeni protopresbiteratul Caransebeșului cu termen de concurs de 30 de țile dela prima publicare în „Foia diecesană“.

Emolumentele împreunate cu acest post sânt:

1. Salariu în bani 250 fl. v. a.
2. Scripturistică 8 fl. v. a.
3. Pentru conferințe 8 fl. v. a.
4. Pentru încăldirea școlii 6 fl. v. a.
5. 24 de metri de lemne, din cari are a se încălzi și sala de învățământ.
6. 3 jugere pământ arătoriu și cuartir liber în edificiul școlii cu grădină intravilană de $\frac{1}{2}$ juger și
7. Dela proprietarii mari din loc Domnii Jakabffy și Juhos o remunerație de câte 6 fl. la an la olaltă 12 fl.

Doritorii de a ocupa acest post de învățătoriu au să-și subșternă recursele lor instruate conform statutului organic și instrucțiunilor Ven. Consistoriu diecesan adecă cu testimoniu de cualificație adresate comitetului parochial din Zagujeni prin oficiul protopresbiterat al Caransebeșului până la termenul indicat.

Din ședința comitetului parochial ținută în Zagujeni la 18/30 Decemvrie 1888.

[3] 2—3.

Comitetul parochial.

În conșelegere cu mine Andrei Ghidiu m. p. protopresbiter tractual.

CONCURS.

Pentru ocuparea postului de învățător la școla confesională gr. or. română din comuna bisericăscă Margina, protopresbiteratul Făgetului se escrie concurs cu termen de 30 de țile începând dela prima publicare în „Foia diecesană“.

Emolumentele împreunate cu acest post sânt:

1. În bani gata 176 fl. 74 cr. v. a.
2. 12⁵⁰ Htl. grân și 12⁵⁰ Htl. cucuruz în natură.
3. Pentru conferință 6 fl.
4. Pentru scripturistică 5 fl.
5. Pentru servitoriul școlii 9 fl.
6. 40 metri cubici de lemne pentru școla și învățătoriu aduși în curtea școlii.
7. Locuință liberă cu folosirea grădinei școlii de 1 juger.

Cei-ce dorese a ocupa acest post învățătoresc au să-și subșternă recursele adjustate cu documentele necesari conform statutului organic și a regulamentului pentru organizarea învățământului, adresate comitetului parochial parochial din Margina, la oficiul protopresbiterat gr. or. român al Făgetului până la termenul deschis.

Dela recurenți se cere, ca să se prezente neapărat în vre-o duminică seu sârbătore în sânta biserică, spre a-și arêta desteritatea în cântare și tipic.

Margina, din ședința comitetului parochial ținut la 27 Decembre 1888.

[2] 2—3

Comitetul parochial.

În conșelegere cu mine: Sebastian Olariu, protopresbiter tractual.

